

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ Κ'. ΚΥΡΙΑΚΗΣ*

(Γαλ. 1, 11—19).

Ἡ ἀνθρωπίνη κακία καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἠθικὴ τύφλωσις. Θαρραλέα ἀπολογία τοῦ ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὰς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας τῶν ψευδοδιδασκάλων.

α* Ἀδελφοί, γνωρίζω ὑμῖν τὸ εὐαγγέλιον
τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ' ἐμοῦ ὅτι οὐκ ἔστι
κατὰ ἄνθρωπον.

Πόσον ἡ κακία εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τυφλώνει ἠθικῶς τὸν ἄνθρωπον! Ἐνῶ αὐτὸς ἤμπορεῖ, ἂν ὀλίγον εἰς τὰ πλησίον του ἢ γύρω του ὑπάρχοντα προσέξῃ, εἴτε πρόσωπα εἴνε αὐτὰ εἴτε πράγματα, ἂν εἰλικρινῶς θελήσῃ, νὰ ἴδῃ πάντα ταῦτα μὲ τὰ καθαρὰ τῶν πλεονεκτημάτων ἢ καὶ ἐλαττώματα, τὴν ἀξίαν ἢ καὶ τὰς ἐλλείψεις των, ὅταν ἔχῃ μέσα του τὴν κακίαν σκοτίζεται καὶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων αἰσθάνεται καὶ φαντάζεται. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι δὲν περιορίζεται ἕως ἐδῶ ἡ κατάστασις τοῦ κακοῦ, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς προχωρεῖ καὶ πολὺ περισσότερον καὶ προσπαθεῖ καὶ ἄλλους νὰ καταπείσῃ καὶ νὰ φέρῃ καὶ αὐτοὺς εἰς τὰς ἰδικὰς του διεστραμμένας σκέψεις καὶ πράξεις. Κακὸς διὰ τὸν ἑαυτὸν του ἔχει τὸν ἐγωϊσμόν καὶ ἄλλους νὰ ἴδῃ νὰ ἀσπάζονται τὰ φρονήματά του. Καὶ ὅσοι μὲν ἔμαθαν νὰ ᾔνῃ φίλοι τῆς ἀληθείας καὶ μὲ αὐτὴν ἐννοοῦν νὰ ζήσουν καὶ νὰ ἀποθάνουν (διότι καὶ εἰς αὐτὴν μόνον μέσα βλέπουν τὴν πρόοδον) μόλις ἀπὸ μακρὰν θὰ διακρίνουν τὸ μοχθηρὸν σκότος, προτοῦ οἱ ἐργάται αὐτοῦ πλησιάσουν ἐλέγχουν αὐτὸ καὶ ἀπομακρύνουν ὅχι μόνον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν των, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς γείτονας διότι ἡ ἀγάπη πρὸς

* Ἐπειδὴ κατ' ἄλλην εὐκαιρίαν ἡρμηνεύθη τὸ κατὰ τὴν σημερινὴν Κυριακὴν τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ζ'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα γίνεται λόγος ἐν τῇ παρόντι φυλλαδίῳ περὶ τοῦ ἀναγνώσματος τῆς σειρᾶς.

τὴν ἀλήθειαν δὲν ὑποφέρει τὴν ἀπὸ μέρους οἰουδήποτε ἐξαπατη-
σιν τοῦ ἀδελφοῦ. Ὅσοι δὲ εὗρεθούν ἄπειροι καὶ ἀδίδακτοι ἐκείνοι ἔχουν
χρέος νὰ εἶνε προσεκτικοί, νὰ μὴ δίδουν προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους
καὶ τὰς διδασκαλίας τοῦ τυχόντος καὶ τότε μόνον νὰ δέχωνται συμβου-
λὰς καὶ νουθεσίας ὅταν θὰ καταπέισουν τὸν ἑαυτὸν τῶν ὅτι ὅσα λέγον-
ται εἰς αὐτοὺς λέγονται μὲ χωρὶς ὀπισθοβουλίαν καὶ ὅτι προέρχονται
ἀπὸ ἀγνὴν ἀδελφικὴν προαίρεσιν καὶ ἀπὸ καρδίαν θυσιαζομένην διὰ τὸ
καλὸν τοῦ πλησίον. Ἀλλὰ θὰ τὸ ἐννοήσουν αὐτό; Μάλιστα, καὶ πολὺ
εὐκόλα, διότι ἡ ἀλήθεια πάντοτε εἶνε ἀπλὴ καὶ φανερά, δὲν ἔχει παρα-
γεμίσματα, δὲν κρύπτεται, μὲ θάρρος λαλεῖ, ἀποτείνεται πρὸς τὸ λογικὸν
τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὸ ὁποῖον πάντοτε συμφωνεῖ, δὲν ἀντιτίθεται δὲ καὶ
δὲν ἐναιτιοῦται πρὸς τοὺς πόθους τῆς ἀθώας καρδίας, οἷτινες ἐν τῇ ἀπλό-
τητι καὶ τῇ καθαρότητι τῆς ἀληθείας εὐρίσκουσι τὴν πλήρωσίν των. Με-
τέβη ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἰς τοὺς Γαλάτας· ἐκήρυξεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀλη-
θινὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἐκείνην δῆλα δὴ ἡ ὁποία κατὰ πάντα εἶνε σύμ-
φωνος πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, παρέστησεν εἰς αὐτοὺς τὰς θείας
ἀληθείας ἀπλᾶς καὶ καθαρὰς χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ὅπως μεταχειρισθῇ
καὶ πλάγια μέσα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου του καὶ ἰδοὺ ἐκείνοι ὡς
«ἄγγελον Θεοῦ, ὡς Χριστὸν Ἰησοῦν» δεχόμενοι αὐτόν. (Γαλ. 4, 14—15).
Τόση ἦτο ἡ πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ κηρυττομένην ἀλήθειαν ἀφο-
σίωσις τῶν Γαλατῶν. Ἀπονήρευτος ὅλως καὶ ἄκακος ὁ Παῦλος ἄφοῦ ἐτα-
κτοποίησε τὰ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Γαλατίας ἐξηκολούθει τὸ ἔργον τοῦ
θεοῦ κηρύγματος καὶ εἰς ἄλλας χώρας, ὅτε ἔξαφνα εὐρισκόμενος ἐν Κο-
ρίνθῳ ἔμαθεν ὅτι οἱ Γαλάται ἐκλονίζοντο ἠθικῶς καὶ θρησκευτικῶς καὶ
τοῦτο διότι ἔδωκαν προσοχὴν εἰς διδασκαλίας ἐχθρῶν τῆς πίστεως, ἀν-
θρώπων, οἱ ὁποῖοι παρουσιάσθησαν πρὸ αὐτῶν οὐχὶ μὲ τὴν ἀληθινὴν
των ιδιότητα, ὡς λύκοι ἄρπαγες, ἀλλὰ μὲ ψευδῇ, ὡς διδάσκαλοι τοῦ
καλοῦ, ὡς ποιμένες προστάται. Ὑπὸ τὸ πρόσχημα κηρύγματος τοῦ Εὐαγ-
γελίου τοῦ Χριστοῦ ἤρχισεν ἡ διάδοσις μεταξὺ τῶν Γαλατῶν αἰρετικῶν
διδασκαλιῶν καὶ ἡ ὑποστήριξις τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ψεύδους. Οἱ ἄναν-
δροι ἀπατεῶνες ἀφοῦ αὐτοὶ διεφθάρησαν μὲ πολὺν τώρα ζῆλον ἐπεδίωκον
τὴν ἐξαπάτησιν καὶ τὴν διαφθορὰν καὶ τῶν ἄλλων. Ἐνόμιζον ὅτι μὲ τὴν

ἐνέργειάν των αὐτὴν θὰ κατάρθωναν ἢ νὰ ἐξαφανίσουν τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τοῦ κόσμου (ἕως ἐκεῖ ἐπροχώρει ἡ ἀνοησία των) διὰ νὰ μὴ εὐρεθῇ κανεὶς νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τῆς ποιότητος αὐτῶν ἢ τουλάχιστον, ὅτι μὲ τοὺς περισσοτέρους ὁπαδούς, τοὺς ὁποίους θὰ ἀπέκτων, θὰ ἐμετρίαζον τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς των, ἢ ὁποία καθημέραν κατέκρινε καὶ ἤλεγχεν αὐτούς. Ἀλλὰ ἡπατῶντο σκοτεινοὶ αὐτοὶ καὶ διεφθαρμένοι δὲν ἤμποροῦσαν σωστὰ νὰ σκεφθοῦν καὶ ἐνεργήσουν καὶ διὰ τοῦτο μόλις ὀλίγον ἐτόλμησαν νὰ ἐλπίσουν κάποιαν πρόοδον εἰς τὴν κακὴν των ἐπιχείρισιν καὶ παρουσιάζεται ἀμείλικτος διώκτης των ὁ μόνον ὄπλον ἔχων τὴν ἀλήθειαν καὶ ἰδοὺ ὅλον τὸ οἰκοδόμημά των, τὸ ὁποῖον μὲ τόσας παυουργίας καὶ μὲ δολιότητος ἀνῆγειραν καταρρέον ἐκ θεμελίων. Καὶ αὐτοὶ μὲν δὲν ἡσχύνθησαν ἵνα παραστήσουν ἑαυτοὺς ὡς ἀποστόλους, ὡς εὐαγγελεστάς, ὡς κήρυκας τοῦ θεοῦ λόγου, τὸν δὲ Παῦλον ὡς μὴ τοιοῦτον ἀπαράλλακτα ὅπως πολλοὶ ὀπισθόβουλοι καὶ ἀνελικρινεῖς ἄνθρωποι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἵνα διαδώσουν τὰς μοχθηράς των κατηγορίας καὶ γίνουιν πιστευτοί, περὶ τῶν ἑαυτῶν των μὲν λέγουιν ὅτι τάχα αὐτοὶ εἶνε φιλογενεῖς καὶ φιλάνθρωποι περὶ δὲ τῶν ὑπ' αὐτῶν συκοφαντουμένων ὅτι οὗτοι εἶνε πᾶν ἄλλο ἢ ἐνάρετοι, πᾶν ἄλλο ἢ καλοὶ· προχωροῦν μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου ἵνα τὸν ἀθῶον παριστάνουιν ὡς κακοῦργον, ὡς ἐγκληματίαν, ὡς δόλιον καὶ προδότην τῆς ἀνθρωπίνης συνηδήσεως καὶ ἐλευθερίας· ἐννοεῖται ὅτι ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πραγμάτων θὰ γίνῃ ἀνάγκη ὅπως καὶ ἡ ἀλήθεια, ὅσον πικρὰ καὶ ἂν εἶνε, λεχθῇ καὶ ὁ ἀδίκως καὶ κακοβούλως κατηγορούμενος ἀπολογούμενος μίαν πρὸς μίαν ν' ἀποκρούσῃ ὅλας τὰς μοχθηρὰς συκοφαντίας. Τοῦτο ἀκριβῶς τὸ δεύτερον βλέπομεν τὸν ἀποστ. Παῦλον νὰ πράττῃ διὰ τῆς σήμερον ἀναγνωσθείσης ἀποστολικῆς περικοπῆς ἐκ τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς αὐτοῦ.

Μὲ θάρρος ἀξιοθαύμαστον καὶ ἰδιάζον εἰς μόνους τοὺς ἐργάτας τῆς ἀληθείας ὁ Παῦλος ἀνακηρύττει ἐνώπιον τῶν Γαλατῶν καὶ ὅλης τῆς ἄλλης χριστιανωσύνης, ἡ ὁποία δὲν ἤθελέ ποτε νὰ τείνῃ οὐς εὐήκοον εἰς κακολογίας οἰωνδῆποτε ἐχθρῶν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κηρυττομένου **Εὐαγγελίου**, ὅτι τοῦτο δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του οὐδὲ περιλαμβάνει ἀνθρώπινα νοήματα ἀλλ' ἀπορρέει ἀμέσως ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν

Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τοῦτο δὲν ἔγινε λοιπὸν ἀνάγκη ὁ Παῦλος νὰ διδαχθῇ τοῦτο παρ' οἰουδήποτε ἀνθρώπου, ἔστω καὶ ἀποστόλου. Ἄλλως τε τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐκολοαπόδεικτον καὶ πολὺ σκέψις δὲν χρειάζεται διὰ τὴν κατανόησιν αὐτοῦ. Ποῖος ἀγνοεῖ τὴν προτέραν του πολιτείαν; εἰς τίνος ὦτα ὅσον μακρὰν καὶ ἂν αὐτὸς εὕρισκετο δὲν ἔφθασεν ἡ φήμη τῆς μανίας, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Παῦλος ὅτε ἦτο Ἰουδαῖος κατεδίωκε τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας καὶ συνετέλει εἰς τὴν ἐξαφάνισιν αὐτῶν; Αὐτὸς ἐν τῇ προτέρᾳ του θρησκείᾳ περισσότερον τῶν ἄλλων συνηλικιωτῶν του τηρῶν τὰς παραδόσεις τῶν πατέρων του καὶ περισσότερον τῶν ἄλλων θεωρῶν αὐτὰς ἱεράς, ἐφρόντιζεν ὅπως διὰ παντὸς τρόπου συντελῇ εἰς ἀδυνάτισιν τῆς νέας θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ὁποία κατέρριπτε τὸ γόητρον τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας. Καὶ ὅμως ἀπὸ ἀμειλίκτου διώκτου ὑπὸ περιστάσεις πολὺ σοβαρὰς ὁ Παῦλος ἔγινε θερμότατος προστάτης καὶ κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν, ἐκεῖ ὅπου ἀκόμη τοῦτο δὲν εἶχεν ἀκουσθῇ. Δὲν σημαίνει τοῦτο ὅτι αὐτὸς ἀπὸ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ἦν προωρισμένος ὑπὸ τῆς θείας προνοίας εἰς τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος τῆς θείας ἀληθείας, τοῦ διδασκάλου τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ μονογενοῦς τοῦ Θεοῦ Πατρὸς Υἱοῦ, Ὃς εἰς αὐτὸν ἀπεκαλύφθη κατὰ τὴν εἰς Δαμασκὸν πρὸς καταδίωξιν τῶν ἐκεῖ χριστιανῶν μετάβασίν του; Καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἀγνὴ καὶ καθαρὰ μετὰ τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ἀποκάλυψιν ἐκηρύχθη ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία εἰς τε τὴν Ἀραβίαν καὶ Δαμασκὸν χωρὶς νὰ παρουσιασθῇ ἀνάγκη τις ὅπως αὐτὸς πρὸς τελείωσιν τῆς θεόθεν ἀνατεθείσης αὐτῷ διακονίας ἀνέλθῃ ἐκ Δαμασκοῦ ἀμέσως εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ συναντήσῃ ἐκεῖ τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀποστόλους. Μόλις οὗτος μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἔτων συστηματικῆς χριστιανικῆς ἐνεργείας ἦλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ τοῦτο ἐκ πόθου, ὅπως ἴδῃ τὸν ἀπόστολον Πέτρον, παρ' ᾧ καὶ ἔμεινε φιλοξενούμενος δέκα πέντε ἡμέρας, καθ' ἃς μετ' οὐδενὸς ἐτέρου ἀποστόλου τόσον στενῶς ἐσχέτισθῃ, ὅσον μετὰ τοῦ ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

12 Ὀκτωβρίου 1903.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. Мечникова

02/09/25

902715

НБ ОНУ